

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
GIOVANNIHO PITRUZZELLY
přednesené dne 14. července 2022¹

Spojené věci C-439/20 P a C-441/20 P

**Evropská komise
proti
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd (C-439/20 P)
a
Rada Evropské unie
proti
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd
(C-441/20 P)**

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Subvence – Dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky – Nařízení (EU) 2016/1036 – Článek 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 – Nařízení (EU) 2016/1037 – Článek 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 – Porušení závazku – Účinky odvolání přijetí závazku – Prováděcí nařízení (EU) č. 1238/2013 a č. 1239/2013 – Přípustnost námítky protiprávnosti – Prováděcí nařízení (EU) 2016/2146 – Prohlášení závazkových faktur za neplatné“

1. Poté, co Komise odvolá přijetí závazku z důvodu jeho porušení vyvážejícím výrobcem, který závazek přijal, vztahují se již uložená konečná antidumpingová a vyrovnávací cla na dovozy odpovídající porušenému závazku již od okamžiku jejich uložení, nebo se vztahují pouze na dovozy následující po odvolání závazku? Může v této souvislosti Komise prohlásit faktury za dovozy odpovídající porušenému závazku za neplatné a nařídit vnitrostátním orgánům, aby vybraly konečné clo za tyto dovozy?

2. To jsou v podstatě hlavní otázky, které vyvstávají v těchto spojených věcech týkajících se dvou kasačních opravných prostředků podaných Evropskou komisí ve věci C-439/20 a Radou Evropské unie ve věci C-441/20 P² (dále společně jen „orgány“), kterými se domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 8. července 2020, Jiangsu Seraphim Solar System v. Komise (T-110/17, EU:T:2020:315, dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo vyhověno žalobě společnosti

¹ – Původní jazyk: italština.

² – Tyto dvě věci byly spojeny rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 7. ledna 2021.

Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd (dále jen „Jiangsu“), jež se domáhala částečného zrušení prováděcího nařízení (EU) 2016/2146³ (dále jen „napadené nařízení“) v rozsahu, v němž se jí týkalo.

I. Právní rámec

3. Ke dni vydání napadeného nařízení se přijímání antidumpingových opatření v Unii řídilo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie⁴ (dále jen „základní antidumpingové nařízení“).

4. Článek 8 tohoto nařízení, nadepsaný „Závazky“, v odstavcích 1, 9 a 10 stanoví:

„1. Pokud byla předběžně zjištěna existence dumpingu a újmy, může Komise poradním postupem podle čl. 15 odst. 2 přijmout uspokojivé dobrovolné závazky, kterými se vývozce zaváže, že změní ceny svých výrobků nebo přestane výrobky vyvážet na dané území za dumpingové ceny, takže je Komise přesvědčena, že poškozující účinek dumpingu tím je odstraněn.

V takovém případě a po dobu platnosti těchto závazků se neuplatní prozatímní cla uložená Komisí v souladu s čl. 7 odst. 1 nebo konečná cla uložená v souladu s čl. 9 odst. 4 na příslušný dovoz dotčeného výrobku vyrobeného společnostmi, které jsou uvedeny v rozhodnutí Komise o přijetí uvedených závazků v platném znění. [...]

9. Jestliže některá strana závazky poruší nebo odvolá nebo jestliže Komise odvolá přijetí závazku, zruší Komise přijetí daného závazku rozhodnutím nebo nařízením poté, co je dotčenému vývozci dána příležitost se k věci vyjádřit, s výjimkou případu, kdy závazek sám odvolal, a automaticky se uplatní prozatímní clo uložené Komisí v souladu s článkem 7 nebo konečné clo uložené v souladu s čl. 9 odst. 4. [...]

10. Na základě nejspolehlivějších dostupných informací může být v souladu s článkem 7 uloženo prozatímní clo, pokud existuje důvod k domněnce, že některý závazek byl porušen, nebo v případě porušení nebo odvolání závazku a pokud šetření, které vedlo ke vzniku závazku, nebylo ukončeno.“

5. Článek 10 téhož nařízení, nadepsaný „Zpětná působnost“, v odstavci 5 stanoví následující:

„Byly-li přijaté závazky porušeny nebo odvolány, může být uloženo konečné clo na výrobky, které byly propuštěny do volného oběhu nejvýše 90 dnů přede dnem použitelnosti prozatímních opatření, pokud byl dovoz celně evidován v souladu s čl. 14 odst. 5 a pokud se uložení cla se zpětnou působností nevztahuje na výrobky dovezené před porušením nebo odvoláním závazku.“

³ – Prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/2146 ze dne 7. prosince 2016, kterým se odvolává přijetí závazku dvou vyvážejících výrobců podle prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření (Úř. věst. 2016, L 333, s. 4).

⁴ – Úř. věst. 2016, L 176, s. 21.

6. Ke dni vydání napadeného nařízení se přijímání antisubvenčních opatření v Unii řídilo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1037 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropské unie⁵ (dále jen „základní antisubvenční nařízení“).

7. Základní antisubvenční nařízení obsahuje ustanovení o závazcích a zpětné působnosti, která jsou v podstatě totožná s odpovídajícími ustanoveními základního antidumpingového nařízení. Zejména čl. 13 odst. 1 první a druhý pododstavec, čl. 13 odst. 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení tak v podstatě odpovídají čl. 8 odst. 1 prvnímu a druhému pododstavci, čl. 8 odst. 9 a 10, a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení (dále obě nařízení společně jen „základní nařízení“)⁶.

II. Skutkový stav a napadené nařízení

8. Jiangsu je společnost, která vyrábí krystalické křemíkové fotovoltaické moduly v Číně a vyváží je do Unie.

9. Po uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo dovážených z Čínské lidové republiky (dále jen „dotčené výrobky“)⁷ Komise rozhodnutím 2013/423/EU ze dne 2. srpna 2013⁸ přijala nabídku cenového závazku (dále jen „závazek“) předloženou Čínskou obchodní komorou pro dovoz a vývoz strojů a elektronických výrobků mimo jiné jménem společnosti Jiangsu.

10. Dne 2. prosince 2013 přijala Rada prováděcí nařízení (EU) č. 1238/2013 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz dotčených výrobků⁹. Ve stejný den přijala Rada také prováděcí nařízení (EU) č. 1239/2013¹⁰, kterým bylo uloženo konečné vyrovnávací clo na dovoz těchto výrobků.

⁵ – Úř. věst. 2016, L 176, s. 55.

⁶ – Kromě toho jsou příslušná ustanovení základních nařízení v podstatě totožná s ustanoveními nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, a oprava v Úř. věst. 2016, L 44, s. 20), které je použitelné ke dni uložení dotčených antidumpingových cel, jakož i nařízení Rady (ES) č. 597/2009 Rady ze dne 11. června 2009 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 188, s. 93), které je použitelné ke dni uložení dotčených vyrovnávacích cel. V důsledku toho je pro účely přezkumu těchto kasačních opravných prostředků, stejně jako v napadeném rozsudku, odkazováno na základní nařízení, pokud se od nich nařízení č. 1225/2009 a č. 597/2009 neodlišují nebo pokud to nevyžaduje kontext.

⁷ – Viz odkazy na bod 2 napadeného rozsudku.

⁸ – Rozhodnutí 2013/423/EU ze dne 2. srpna 2013, kterým se přijímá závazek nabízený v souvislosti s řízením o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků a destiček) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 209, s. 26).

⁹ – Prováděcí nařízení (EU) č. 1238/2013, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá uložené prozatímní clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 1).

¹⁰ – Prováděcí nařízení (EU) č. 1239/2013, kterým se ukládá konečné vyrovnávací clo na dovoz krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2013, L 325, s. 66).

11. Článek 3 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) prováděcího nařízení č. 1239/2013 stanoví, ve stejném znění, následující:

„2. Přijetím prohlášení o propuštění do volného oběhu vzniká celní dluh:

[...]

b) pokud Komise zruší přijetí závazku podle [základních nařízení]¹¹ prostřednictvím nařízení nebo rozhodnutí, které odkazuje na konkrétní transakce, a prohlásí příslušné závazkové faktury za neplatné.“

12. Prostřednictvím prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU ze dne 4. prosince 2013¹² Komise potvrdila přijetí závazku nabídnutého čínskými vyvážejícími výrobci.

13. Na základě čl. 3 odst. 1 prováděcího nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 1 prováděcího nařízení č. 1239/2013 jsou dovozy související se závazkem, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí 2013/707, osvobozeny od antidumpingového a vyrovnávacího cla uloženého uvedenými nařízeními.

14. Komise však následně zjistila, že společnost Jiangsu závazek porušila, a přijala napadené nařízení. V článku 1 uvedeného nařízení Komise odvolala přijetí závazku mimo jiné ve vztahu ke společnosti Jiangsu. V článku 2 tohoto nařízení Komise v odstavci 1 prohlásila závazkové faktury uvedené v příloze 1 tohoto nařízení za neplatné a v odstavci 2 rozhodla, že se „[v]yberou [...] antidumpingová a vyrovnávací cla splatná v okamžiku přijetí celního prohlášení o propuštění zboží do volného oběhu podle čl. 3 odst. 2 písm. b) [...] nařízení [...] č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) [...] nařízení [...] č. 1239/2013“.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

15. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. února 2017 podala společnost Jiangsu žalobu na neplatnost článku 2 napadeného nařízení. Tato žaloba byla založena na jediném žalobním důvodu vycházejícím z porušení několika ustanovení základních nařízení, který byl založen na námitce protiprávnosti vznesené podle článku 277 SFEU proti čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1239/2013.

16. V napadeném rozsudku Tribunál nejprve v bodech 28 až 64 zamítl námitky vznesené Komisí, podporované Radou, týkající se přípustnosti žaloby, jakož i přípustnosti námitky protiprávnosti.

17. V bodech 65 až 160 napadeného rozsudku poté Tribunál meritorně vyhověl jedinému žalobnímu důvodu a námitce protiprávnosti vznesené společností Jiangsu, a zrušil tedy článek 2 napadeného nařízení v rozsahu, v němž se týkal společnosti Jiangsu.

¹¹ – Viz poznámka pod čarou 6 výše.

¹² – Prováděcí rozhodnutí 2013/707/EU ze dne 4. prosince 2013, kterým se potvrzuje přijetí závazku nabídnutého v souvislosti s antidumpingovým a antisubvenčním řízením týkajícím se dovozu krystalických křemíkových fotovoltaických modulů a jejich klíčových komponentů (tj. článků) pocházejících nebo odesílaných z Čínské lidové republiky po dobu uplatňování konečných opatření (Úř. věst. 2013, L 325, s. 214).

IV. Návrhová žádání účastnic řízení

18. Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-439/20 P Komise, podporovaná Radou, navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, prohlásil žalobu v prvním stupni za nepřipustnou nebo podpůrně zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Jiangsu Seraphim náhradu nákladů řízení.

19. Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-441/20 P Rada, podporovaná Komisí, navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek; zamítl žalobu v prvním stupni a uložil společnosti Jiangsu Seraphim náhradu nákladů řízení, nebo podpůrně vrátil věc Tribunálu a rozhodl, že o nákladech řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku bude rozhodnuto později.

20. Společnost Jiangsu navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravné prostředky a uložil Komisi a Radě náhradu nákladů řízení.

V. Analýza kasačních opravných prostředků

21. Na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-439/20 P uplatňuje Komise čtyři důvody. Tyto důvody se do značné míry překrývají se dvěma důvody, které Rada uvedla na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-441/20 P. Oba kasační opravné prostředky je tedy třeba přezkoumat společně.

A. K prvním důvodům kasačního opravného prostředku, týkajícím se přípustnosti

22. Tyto orgány v rámci prvních důvodů kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při analýze přípustnosti žaloby společnosti Jiangsu (první část) a při analýze přípustnosti a relevance námitky protiprávnosti vznesené společností Jiangsu (druhá část).

1. K první části prvních důvodů kasačního opravného prostředku, týkající se aktivní legitimace a právního zájmu společnosti Jiangsu na podání žaloby

23. V první části prvních důvodů kasačního opravného prostředku orgány napadají analýzu Tribunálu týkající se aktivní legitimace a právního zájmu společnosti Jiangsu na podání žaloby s ohledem na sporné ustanovení napadeného nařízení, tedy jeho článek 2.

a) K bezprostřednímu dotčení

24. Orgány především vytýkají Tribunálu, že se v bodech 37, 38, 44 a 45 napadeného rozsudku dopustil několika nesprávných právních posouzení, když rozhodl, že společnost Jiangsu byla bezprostředně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU sporným ustanovením napadeného nařízení. Orgány zdůrazňují, že celní prohlášení týkající se výrobků, ve vztahu k nimž byly faktury tímto nařízením prohlášeny za neplatné, nepodávala společnost Jiangsu jako vyvážející výrobce, ale dovážející společnost Seraphim Solar System GmbH, která je s ní ve spojení. V důsledku toho antidumpingové a vyrovnávací clo splatné v důsledku prohlášení faktur vydaných společností Jiangsu za neplatné dlužila tato společnost a nikoli společnost Jiangsu. Vznik takového celního dluhu představuje změnu právního stavu vyplývajícího z článku 2 napadeného

nařízení. Z toho vyplývá, že právní postavení společnosti Jiangsu jako vyvážejícího výrobce se článkem 2 napadeného nařízení nezměnilo, a tudíž tato společnost nebyla bezprostředně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

25. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že podmínka uvedená v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, podle které fyzická nebo právnická osoba musí být bezprostředně dotčena opatřením, které je předmětem žaloby, vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, tedy zaprvé musí napadené opatření zakládat bezprostřední účinky na právní postavení této osoby a zadruhé svým adresátům pověřeným svým provedením nesmí ponechávat žádnou volnost uvážení, neboť toto provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy¹³.

26. V projednávané věci společnost Jiangsu napadla článek 2 napadeného nařízení v celém rozsahu. Jak vyplývá z bodu 14 výše a jak uvedl Tribunál v bodě 44 napadeného rozsudku, tímto ustanovením Komise v bodě 1 mimo jiné prohlásila závazkové faktury vystavené společností Jiangsu ohledně některých konkrétních transakcí za neplatné a v bodě 2 nařídila výběr konečného cla splatného za transakce, jichž se tyto faktury týkaly. V tomto bodě napadeného rozsudku Tribunál dospěl k závěru, že ustanovení napadená společností Jiangsu bezprostředně vyvolala účinky na její právní postavení.

27. V tomto ohledu se domnívám, že opatření, kterým se faktury vystavené určitou osobou prohlašují za neplatné, může přímo ovlivnit její právní postavení. Zrušením faktur totiž toto opatření ovlivňuje smluvní vztah týkající se konkrétních transakcí, na které se vztahují faktury prohlášené za neplatné, v projednávané věci vztah mezi společností Jiangsu a dovozcem, a pravděpodobně také ovlivní vztah mezi osobou, která faktury vystavila, a daňovými orgány¹⁴. V důsledku toho orgány podle mého názoru nemohou oprávněně tvrdit, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že společnost Jiangsu byla bezprostředně dotčena článkem 2 napadeného nařízení, alespoň pokud jde o odstavec 1 tohoto ustanovení.

28. Pokud jde o odstavec 2, je pravda, jak uvedly orgány, že celní dluh vyplývající z prohlášení faktur za neplatné vznikl vůči dovozci, tedy společnosti Seraphim Solar System GmbH, což je subjekt právně odlišný od společnosti Jiangsu, ačkoli je s ní spojen. V kontextu projednávané věci však tato okolnost podle mého názoru nemůže způsobit nepřípustnost žaloby společnosti Jiangsu z důvodu nedostatku bezprostřednosti.

29. Vznik celního dluhu je totiž především bezprostředním a přímým důsledkem prohlášení dotčených faktur za neplatné, což, jak vyplývá ze samotného napadeného nařízení¹⁵, představuje nezbytnou podmínku pro vznik tohoto dluhu. Prohlášení faktur za transakce související se závazkem za neplatné a vznik celního dluhu v souvislosti s těmito transakcemi je tedy úzce propojeno účinky samotného opatření, takže jejich oddělení by bylo účelové. Celní dluhy se navíc vztahují právě ke konkrétním transakcím, které jsou předmětem faktur, takže nutně ovlivňují tyto transakce, jejichž stranou je společnost Jiangsu, a tedy i její právní postavení.

¹³ – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 28. února 2019, Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, bod 69 a citovaná judikatura).

¹⁴ – Pro příklady věcí projednávaných unijními soudy, které se týkají otázek souvisejících s prohlášením faktur za neplatné, mimo jiné viz rozsudek ze dne 21. října 2021, Wilo Salmson France (C-80/20, EU:C:2021:870) nebo rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2014, Spraylat v. ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849, zejména bod 21).

¹⁵ – Viz bod 32 odůvodnění a a *contrario* poslední věta bodu 33 odůvodnění napadeného nařízení.

30. Z výše uvedeného vyplývá, že podle mého názoru se Tribunál, na rozdíl od toho, co tvrdí orgány, nedopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že společnost Jiangsu je bezprostředně dotčena článkem 2 napadeného nařízení.

b) K právnímu zájmu na podání žaloby

31. Podpůrně orgány tvrdí, že analýza právního zájmu společnosti Jiangsu na podání žaloby za účelem napadení článku 2 napadeného nařízení, provedená Tribunálem, je stížena nesprávným právním posouzením.

32. V tomto ohledu Tribunál v bodě 47 napadeného rozsudku uvedl, že judikatura implicitně, ale nutně, uznává přípustnost žaloby vyvážejícího výrobce proti aktům, kterými se odvolává přijetí závazku a ukládá konečné antidumpingové clo na výrobky, které vyrábí a vyváží na trh Unie¹⁶. Tribunál z toho vyvodil, že v podobné konfiguraci musí být takový vyvážející výrobce rovněž považován za oprávněného napadnout uložení uvedeného cla na výrobky, které již vyvezl a jejichž závazkové faktury byly Komisí prohlášeny za neplatné. V bodě 48 napadeného rozsudku Tribunál rovněž uvedl, že napadená ustanovení, pokud přispívají ke zvýšení ceny výrobků dovážených společnostmi Jiangsu, mají nepříznivé účinky na obchodní vztahy společnosti Jiangsu s dovozcem dotčených výrobků, které žaloba, bude-li úspěšná, může odstranit.

33. Orgány tvrdí, že tato analýza je stížena nesprávným právním posouzením. Úvahy obsažené v bodě 47 napadeného rozsudku jsou irelevantní, neboť se týkají aktivní legitimace a vycházejí z nesprávného výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Judikaturní analogie použitá v tomto bodě je tedy chybná, neboť se nevztahuje na takovou situaci, jako je situace v projednávané věci. Bod 48 napadeného rozsudku v rozporu s judikaturou vyložil pojem „právní zájem na podání žaloby“ tak, jako by postačovalo prokázat pouhou ekonomickou výhodu plynoucí z úspěšné žaloby, zatímco je třeba změny právního postavení žalobce. Společnost Jiangsu argumenty orgánů zpochybňuje.

34. V tomto ohledu z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že má tato osoba právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky, a žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch. Zájem žalobce na podání žaloby musí vzniknout a trvat a nemůže jít o budoucí a hypotetickou situaci¹⁷.

35. V projednávané věci není odůvodnění Tribunálu v napadeném rozsudku bezchybné. Rozsah analogie, kterou Tribunál použil v bodě 47 uvedeného rozsudku, se totiž jeví jako pochybný. Konkrétně se nezabývá požadavkem právního zájmu na podání žaloby a její relevance není nijak odůvodněna. Úvahy uvedené v bodě 48 napadeného rozsudku týkající se negativních dopadů na obchodní vztahy mezi společnostmi Jiangsu a jejím dovozcem se navíc nezdají být samy o sobě dostatečné k tomu, aby prokázaly, že zrušení aktu má takové pozitivní účinky na právní postavení společnosti Jiangsu, které by odůvodňovaly právní zájem na podání žaloby, jak je uvedeno v judikatuře citované v bodě 34 výše.

¹⁶ – Tribunál odkazuje na rozsudek ze dne 9. září 2010, Usha Martin v. Rada a Komise (T-119/06, EU:T:2010:369), potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 22. listopadu 2012 (Usha Martin v. Rada a Komise, C-552/10 P, EU:C:2012:736).

¹⁷ – Mimo jiné viz rozsudky ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise (C-33/14 P, EU:C:2015:609, body 55 a 56 a citovaná judikatura) a ze dne 27. března 2019, Canadian Solar Emea a další v. Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258, body 91 a 92 a citovaná judikatura, dále jen rozsudek „Canadian Solar“).

36. Nicméně tato pochybení by podle mého názoru neměla vést ke zrušení napadeného rozsudku, neboť závěr, že společnost Jiangsu má právní zájem na zrušení článku 2 napadeného nařízení, je správný¹⁸.

37. Jak je uvedeno v bodě 26 výše, v projednávané věci Komise prostřednictvím článku 2 napadeného nařízení jednak zrušila závazkové faktury vystavené mimo jiné společností Jiangsu a jednak nařídila výběr konečného cla splatného v souvislosti s transakcemi, jichž se tyto faktury týkaly.

38. Za těchto okolností by zrušení uvedeného ustanovení sporného nařízení mělo za následek odstranění zneplatnění faktur vystavených společností Jiangsu, a tudíž by vyvolalo právní důsledky ve smyslu judikatury uvedené v bodě 34 výše. Odstranění právních důsledků pro společnost Jiangsu, konkrétně ve smluvních vztazích týkajících se transakcí, na které se vztahují neplatné faktury, a odvozených z prohlášení faktur za neplatné, je prospěchem, který by společnost Jiangsu získala, pokud by bylo její žalobě vyhověno. Toto prohlášení neplatnosti by pak zrušilo platnost příkazu k výběru konečného cla splatného v souvislosti s transakcemi, na které se vztahují faktury, tedy s transakcemi, v nichž, jak je uvedeno v bodě 29 výše, byla společnost Jiangsu prodávajícím. Z těchto úvah podle mého názoru vyplývá, že společnost Jiangsu měla právní zájem na zrušení sporného ustanovení napadeného nařízení. Z toho vyplývá, že také tento důvod kasačního opravného prostředku orgánů musí být zamítnut.

2. Ke druhé části prvních důvodů kasačního opravného prostředku, týkající se přípustnosti a relevance námítky protiprávnosti vznesené společností Jiangsu

39. Druhá část prvních důvodů kasačního opravného prostředku vznesených orgány směřuje proti analýze provedené Tribunálem v bodech 57 až 64 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál rozhodl, že námitka protiprávnosti vznesená společností Jiangsu podle článku 277 SFEU proti čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1239/2013 (dále jen společně „ustanovení, která jsou předmětem námítky nepřípustnosti“) je přípustná.

40. V návaznosti na tuto analýzu dospěl Tribunál k závěru, že vzhledem k neexistenci právního zájmu na podání žaloby proti těmto ustanovením nelze tvrdit, že by společnost Jiangsu byla oprávněna je napadnout podle článku 263 SFEU bezprostředně po jejich přijetí, a že je tedy tato společnost mohla napadnout v rámci námítky protiprávnosti podle článku 277 SFEU¹⁹.

41. Orgány se domnívají, že analýza Tribunálu je stížena několika nesprávnými právními posouzeními, a je zejména v rozporu s judikaturou vyplývající z rozsudků Solar World a Canadian Solar²⁰. Komise rovněž zpochybňuje relevanci námítky protiprávnosti.

42. V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU vyjádřením obecné zásady, která zajišťuje každému účastníkovi řízení právo napadnout, za účelem dosažení zrušení rozhodnutí, které se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů, které představují právní základ napadeného rozhodnutí, pokud tento účastník řízení neměl právo podat přímou žalobu podle článku 263 SFEU proti těmto

¹⁸ – Z judikatury totiž vyplývá, že pokud odůvodnění rozsudku Tribunálu vykazuje porušení unijního práva, ale jeho výrok se z jiných právních důvodů jeví jako opodstatněný, nemůže takové porušení vést ke zrušení tohoto rozsudku a je třeba odůvodnění nahradit. Viz mimo jiné rozsudek ze dne 11. května 2017, Dyson v. Komise (C-44/16 P, EU:C:2017:357, bod 55 a citovaná judikatura).

¹⁹ – Viz bod 64 napadeného rozsudku.

²⁰ – Rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, SolarWorld v. Rada (C-205/16 P, EU:C:2017:840, „rozsudek SolarWorld“) a rozsudek Canadian Solar, citovaný v poznámce pod čarou 17.

aktům, jejichž důsledky tak musí snášet, aniž mohl žádat o jejich zrušení²¹. Námitku protiprávnosti lze podat pouze v případě neexistence jiného dostupného procesního prostředku²². Ze znění samotného článku 277 SFEU navíc vyplývá, že případné vyhovění námitce má za následek pouze incidenční konstatování protiprávnosti aktu a z toho vyplývající nepoužitelnost ustanovení prohlášených za protiprávní *inter partes*, a nikoliv tedy jejich zrušení²³.

43. Úvodem považuji za vhodné také připomenout, že v rozsudku SolarWorld Soudní dvůr rozhodl, že článek 2 nařízení č. 1239/2013 je ustanovením, které nelze oddělit od zbytku tohoto nařízení, a že zrušení tohoto ustanovení by se nutně dotklo podstaty tohoto nařízení²⁴. S ohledem na toto konstatování Soudní dvůr potvrdil usnesení Tribunálu, který prohlásil za nepřípustnou žalobu znějící na zrušení pouze tohoto ustanovení, a nikoli celého tohoto nařízení. Soudní dvůr vycházel z ustálené judikatury, podle níž je částečné zrušení unijního aktu možné pouze v rozsahu, v němž jsou prvky, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbytku tohoto aktu²⁵. V rozsudku Canadian Solar Soudní dvůr tyto úvahy v podstatě rozšířil na článek 3 nařízení č. 1238/2013²⁶.

44. V této souvislosti je třeba nejprve přezkoumat, zda, jak tvrdí orgány, je závěr Tribunálu, že společnost Jiangsu neměla právní zájem na podání žaloby proti ustanovením, která jsou předmětem námitky protiprávnosti, stížen nesprávným právním posouzením.

45. V tomto ohledu uvádím, že v bodech 61 a 62 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že v den přijetí takových ustanovení zůstala otázka, zda se tato ustanovení mají použít na společnost Jiangsu, čistě hypotetická. Dále Tribunál konstatoval, že její právní zájem na podání žaloby proti uvedeným ustanovením nemůže být založen na pouhé možnosti, že Komise odvolá přijetí závazků vůči ní s následným prohlášením příslušných faktur za neplatné.

46. Tyto úvahy Tribunálu jsou podle mého názoru bezchybné. V době přijetí nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013 bylo použití ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti – a která, jak je uvedeno v bodě 11 výše, stanovila vznik celního dluhu v případě, že Komise odvolala přijetí závazku nařízením nebo rozhodnutím, které se týkalo konkrétních transakcí, a prohlásila příslušné závazkové faktury za neplatné – čistě hypotetické a záviselo na okolnosti, tedy na konstatování porušení závazku, která ještě nenastala ani nastat nemusela.

47. Úvahy Tribunálu jsou tedy v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora, podle níž musí právní zájem žalobce na podání žaloby vzniknout a trvat, nemůže jít o budoucí a hypotetickou situaci a musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, jinak je žaloba

²¹ – Viz rozsudky ze dne 6. března 1979, Simmenthal v. Komise (92/78, EU:C:1979:53, bod 39) a nedávný rozsudek ze dne 17. prosince 2020, BP v. FRA (C-601/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:1048, bod 26 a citovaná judikatura).

²² – Mimo jiné viz rozsudek ze dne 15. února 2001, Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37), jakož i další judikaturu citovanou v bodě 56 napadeného rozsudku.

²³ – K nezbytnému rozdílu v účincích mezi incidenčním zjištěním protiprávnosti a zrušujícím rozsudkem viz příslušné úvahy na straně 195 stanoviska generálního advokáta A. Trabucchiho ve spojených věcech Kortner a další v. Rada a další (15/73 až 33/73, 52/73, 53/73, 57/73 až 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 a 135/73 až 137/73, nezveřejněné, EU:C:1973:164).

²⁴ – Viz body 44, 55 a 57 rozsudku SolarWorld. V bodě 46 tohoto rozsudku Soudní dvůr zejména uvedl, že unijní normotvůrce přijetím tohoto nařízení zavedl opatření na ochranu obchodu, jež představují jednotný celek či „soubor“. Uvedeným nařízením se totiž ukládají dvě odlišná a doplňující se opatření za účelem dosažení společného výsledku, a sice odstranění škodlivého účinku čínských subvencí, jež se týkají dotčených výrobků, na výrobní odvětví Unie, při současném plném zachování zájmu tohoto odvětví.

²⁵ – Viz bod 38 rozsudku SolarWorld a citovaná judikatura.

²⁶ – Viz bod 64 rozsudku Canadian Solar.

nepřípustná²⁷. Kromě toho je třeba rovněž uvést, že orgány ve svých kasačních opravných prostředcích ve skutečnosti nezpochybnují úvahy Tribunálu obsažené ve výše uvedených bodech napadeného rozsudku.

48. Z toho podle mého názoru vyplývá, že se Tribunál nedopustil pochybení, když rozhodl, že při neexistenci konstatování porušení závazku neměla společnost Jiangsu v době přijetí obou výše uvedených nařízení a v následujícím období, kdy je mohla napadnout, právní zájem na podání žaloby proti ustanovením, která jsou předmětem námitky protiprávnosti.

49. Orgány zadruhé tvrdí, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení, když neprohlásil námitku protiprávnosti za nepřípustnou, neboť z důvodu neoddělitelnosti ustanovení, jichž se tato námitka týká, od ostatních ustanovení nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013, měla společnost Jiangsu ve světle rozsudků SolarWorld a Canadian Solar napadnout tato nařízení v celém rozsahu a v této souvislosti tvrdit, že kterékoli ustanovení těchto nařízení je protiprávní. Vzhledem k tomu, že společnost Jiangsu nenapadla tato nařízení ve lhůtě pro podání žaloby, nemá nyní společnost Jiangsu možnost vznést námitku protiprávnosti.

50. V tomto ohledu však uvádím bez ohledu na otázku oddělitelnosti dotčených ustanovení od zbytku nařízení, že z úvah uvedených v bodech 45 až 47 výše vyplývá, že i kdyby společnost Jiangsu napadla nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013 v celém rozsahu ve lhůtách pro podání žaloby, neměla by právní zájem na napadení ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti.

51. Z judikatury totiž vyplývá, že zásady uvedené v bodě 47 výše, pokud jde o nezbytný vznik, trvání a nikoli hypotetickou povahu právního zájmu na podání žaloby, se vztahují i na jednotlivé žalobní důvody²⁸. S ohledem na úvahy Tribunálu připomenuté v bodě 45 výše společnost Jiangsu nemohla napadnout dotčená ustanovení z důvodu nedostatku právního zájmu na podání žaloby, a to ani kdyby napadla nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013 v celém rozsahu. Orgány tedy nemohou tvrdit, že se Tribunál v tomto ohledu dopustil nesprávného právního posouzení.

52. S ohledem na výše uvedené je však zatřetí třeba přezkoumat argument vznesený Komisí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když považoval námitku protiprávnosti za přípustnou, neboť z důvodu neoddělitelnosti ustanovení, jichž se tato námitka týká, od ostatních ustanovení nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013, která byla uznána v rozsudcích SolarWorld a Canadian Solar, nemohla společnost Jiangsu uplatnit námitku protiprávnosti pouze ve vztahu k ustanovením, jichž se tato námitka týká, ale měla ji uplatnit ve vztahu k těmto nařízením v celém rozsahu.

53. Komise zakládá tento argument na předpokladu, že zásada, připomenutá v bodě 43 výše, vyjádřená v judikatuře týkající se žalob na neplatnost podle článku 263 SFEU, podle níž je částečné zrušení unijního aktu možné pouze v rozsahu, v němž jsou prvky, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné od zbytku tohoto aktu²⁹, je převoditelná na oblast námitky protiprávnosti podle článku 277. Z toho vyplývá, že námitka protiprávnosti vznesená pouze proti ustanovením, která nelze oddělit od zbytku aktu, není přípustná.

²⁷ – Mimo jiné viz rozsudky ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise (C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 56, a rozsudek Canadian Solar, body 91 a 92 a citovaná judikatura).

²⁸ – Právě v rozsudku Canadian Solar Soudní dvůr rozhodl, že žalobní důvod směřující ke zrušení je nepřípustný z důvodu nedostatku právního zájmu na podání žaloby, pokud by i za předpokladu, že by byl opodstatněný, zrušení napadeného aktu na základě tohoto žalobního důvodu nemohlo žalobce uspokojit. Viz bod 93 uvedeného rozsudku a citovaná judikatura.

²⁹ – Viz rozsudek SolarWorld, bod 38 a citovaná judikatura.

54. Bez ohledu na otázku oddělitelnosti dotčených ustanovení od zbytku nařízení, která je mezi stranami sporná³⁰, nejsem v žádném případě přesvědčen o správnosti tohoto předpokladu.

55. Hlavní důvod, na němž je založena judikatura, podle níž je částečné zrušení unijního aktu možné pouze v rozsahu, v němž jsou prvky, jejichž zrušení je požadováno, oddělitelné, spočívá v potřebě zabránit změně podstaty aktu v důsledku částečného zrušení aktu, kterého se žalobce domáhá³¹. To by totiž znamenalo revizi aktu, která by přesahovala pravomoci unijního soudu v rámci žaloby na neplatnost a představovala by rozhodnutí *ultra petita*³².

56. Tato úvaha se však nevztahuje na námitku protiprávnosti. Jak jsem totiž uvedl v bodě 42 výše, v rámci tohoto právního prostředku může být uplatňována pouze nepoužitelnost incidenčně napadeného aktu, nikoli však jeho zrušení³³. Pouhé incidenční konstatování protiprávnosti ustanovení, která jsou předmětem námítky protiprávnosti, a z toho vyplývající nepoužitelnost ustanovení prohlášených za protiprávní *inter partes* v tomto řízení, je pouze deklaratorní, nikoliv konstitutivní. Toto incidenční konstatování tedy nemůže vést ke změně podstaty aktu srovnatelné s tou, která by nastala v případě zrušení těchto ustanovení.

57. Takto například v projednávané věci, i za předpokladu, že ustanovení, která jsou předmětem námítky protiprávnosti, nelze oddělit od zbytku aktu, incidenční konstatování jejich protiprávnosti učiněné Tribunálem v bodě 158 napadeného rozsudku a následné prohlášení nepoužitelnosti ve vztahu ke společnosti Jiangsu, nevedlo k podstatné změně nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013. Z toho vyplývá, že odůvodnění a závěr Soudního dvora v rozsudcích SolarWorld a Canadian Solar, podle něhož by zrušení těchto ustanovení nutně ovlivnilo podstatu těchto nařízení, se v projednávané věci neuplatní.

58. Ze všech výše uvedených skutečností podle mého názoru vyplývá, že se Tribunál nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když shledal námitku protiprávnosti vznesenou společností Jiangsu přípustnou, přestože nebyla vznesena proti nařízením č. 1238/2013 a č. 1239/2013 v celém rozsahu.

59. Začtvrté Komise dále tvrdí, že se Tribunál v bodě 63 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že ustanovení, která jsou předmětem námítky protiprávnosti, jsou ustanoveními obecné povahy. Podle Komise se však tato ustanovení vztahovala pouze na společnosti, které nabídlý závazky, a představovala tedy individuální rozhodnutí vůči nim.

60. V tomto ohledu ze znění článku 277 SFEU vyplývá, že opravný prostředek spočívající v námitce protiprávnosti se použije ve sporech týkajících se „aktu s obecnou působností“. Výsledkem je tedy negativní vymezení aktů, proti nimž lze podat opravný prostředek, s vyloučením aktů s individuální působností, proti nimž mohl žalobce podat žalobu na neplatnost

³⁰ – Společnost Jiangsu poukazuje na to, že rozsudky SolarWorld a Canadian Solar odkazovaly obecně na články 3 a 2 nařízení č. 1238/2013 a č. 1239/2013, a nikoli konkrétně na ustanovení odstavce 2 těchto článků, která by však bylo možné oddělit od zbytku článku. Orgány tento výklad dotčených ustanovení zpochybňují.

³¹ – V tomto ohledu mimo jiné viz rozsudky ze dne 16. února 2022, Maďarsko v. Parlament a Rada (C-156/21, EU:C:2022:97, bod 293 a citovaná judikatura), jakož i Solar World, bod 38 a citovaná judikatura.

³² – V tomto smyslu rozsudek ze dne 28. června 1972, Jamet v. Komise (37/71, EU:C:1972:57, body 11 a 12) a stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Španělsko v. Rada (C-442/04, EU:C:2008:58, bod 83).

³³ – V tomto ohledu kromě poznámky pod čarou 23 výše viz také stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Španělsko v. Rada (C-442/04, EU:C:2008:58, bod 83).

podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Účelem této podmínky je zabránit tomu, aby byla námitka protiprávnosti použita k obejití podmínek přípustnosti žaloby na neplatnost, a tedy ke zpochybnění legitimacy aktu nad rámec podmínek stanovených v článku 263 SFEU.

61. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora má akt obecnou působnost, pokud se uplatňuje na objektivně určené situace a způsobuje právní následky vůči kategoriím osob pojímaných obecným a abstraktním způsobem³⁴.

62. To podle mého názoru není případ ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti. Jak je totiž výslovně uvedeno v odstavci 1 obou dotčených článků, tato ustanovení se nevztahují na obecně a abstraktně posuzované kategorie osob, ale výhradně na „společnost[i], od kterých Komise přijala závazky a jejichž názvy jsou uvedeny v příloze prováděcího rozhodnutí 2013/707/EU“.

63. Souhlasím tedy s Komisí, když tvrdí, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 63 napadeného rozsudku kvalifikoval dotčená ustanovení jako akty s obecnou působností.

64. Nicméně mám za to, že v konkrétní věci, jako je projednávaná věc, musí být poskytnuta takovému hospodářskému subjektu, jako je společnost Jiangsu, která, jak vyplývá z bodů 45, 47 a 50 výše, nemá možnost napadnout tato ustanovení žalobou podanou podle článku 263 SFEU, možnost napadnout legitimitu těchto ustanovení incidenčně.

65. Obecná zásada připomenutá v judikatuře uvedené v bodě 42 výše, jejímž vyjádřením je článek 277 SFEU, má totiž zajistit každému účastníku řízení právo napadnout za účelem dosažení zrušení aktu, který se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů, které představují právní základ napadeného aktu, pokud tento účastník řízení neměl právo podle článku 263 SFEU podat žalobu proti těmto aktům, jejichž důsledky tak musí snášet, aniž by mohl žádat jejich zrušení. Tuto obecnou zásadu je podle mého názoru třeba uplatnit v takovém případě, jako je případ v projednávané věci, jak je popsán v předchozím bodě. Z toho vyplývá, že bez ohledu na nesprávné právní posouzení uvedené v bodě 63 výše je podle mého názoru správný závěr Tribunálu ohledně možnosti společnosti Jiangsu incidenčně napadnout legitimitu ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti.

66. Konečně zapáté Komise rovněž tvrdí, opět podpůrně, že jediný žalobní důvod uplatněný v prvním stupni společností Jiangsu je irelevantní, neboť směřuje proti ustanovením, která nepředstavují právní základ napadeného nařízení. Toto nařízení je totiž založeno na článku 8 základního antidumpingového nařízení a článku 13 základního antisubvenčního nařízení. Orgány dále tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil jediný žalobní důvod vznesený společností Jiangsu v tom smyslu, že obsahuje žalobní důvod namítající, že napadené nařízení přímo porušuje příslušná ustanovení základních nařízení, ačkoli tato žaloba takový žalobní důvod neobsahuje. Tribunál tedy rozhodl *ultra petita*.

67. Tyto argumenty musí být odmítnuty. Jak vyplývá z textuální analýzy žaloby v prvním stupni, jediný žalobní důvod vznesený společností Jiangsu před Tribunálem se výslovně zakládá na porušení čl. 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, a to v souvislosti s námitkou protiprávnosti vznesenou proti čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b)

³⁴ – Viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise a Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Ferracci (C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 29 a citovaná judikatura).

nařízení č. 1239/2013. Z toho vyplývá, že Tribunál žalobu společnosti Jiangsu nevyložil nesprávně a nerozhodl *ultra petita*. Pokud jde o irelevantnost námitky protiprávnosti, uvádím, že jediný žalobní důvod vycházející z porušení příslušných ustanovení základních nařízení se s touto námitkou skutečně do určité míry překrývá. Vyhovění jedinému žalobnímu důvodu by totiž samo o sobě vedlo ke zrušení sporného nařízení. Na jedné straně relevantní výše uvedená ustanovení základního nařízení a ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti, však úzce souvisejí v tom smyslu, že – podle tvrzení orgánů, jehož opodstatněnost je zpochybňována společností Jiangsu – ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti, jsou provedením ustanovení základního nařízení, přičemž toto provedení je konkrétně vyjádřeno ve sporném nařízení. V takovém kontextu je tedy jasné, že společnost Jiangsu vznesla námitku protiprávnosti proti těmto ustanovením. Na straně druhé je rovněž nesporné, že pouhé incidenční konstatování protiprávnosti výše uvedených ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti, z důvodu porušení výše uvedených ustanovení základních nařízení, by vedlo ke zrušení napadeného nařízení ve vztahu ke společnosti Jiagsu. Z toho vyplývá, že podle mého názoru není výše uvedená námitka irelevantní.

68. Ze souhrnu výše uvedeného vyplývá, že první důvody kasačního opravného prostředku vznesené orgány musí být zamítnuty.

B. K důvodům kasačního opravného prostředku týkajícím se věci samé

69. Svým druhým, třetím a čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku vzneseným Komisí a druhým důvodem kasačního opravného prostředku vzneseným Radou orgány z meritorního hlediska zpochybňují odůvodnění, které vedlo Tribunál ke zrušení článku 2 napadeného nařízení ve vztahu ke společnosti Jiangsu. Tyto důvody lze rozdělit do dvou částí.

1. K důvodům týkajícím se porušení základních nařízení

70. Druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku Komise a první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku Rady směřují proti části napadeného rozsudku (body 115 až 152), v níž Tribunál dospěl k závěru, že základní nařízení nepředstavují dostatečný právní základ pro přijetí článku 2 napadeného nařízení.

a) Napadený rozsudek

71. V napadeném rozsudku Tribunál v bodech 115 až 118 uvedl, že na situaci v projednávané věci nelze použít ani ustanovení čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení, ani ustanovení čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení.

72. Tribunál stanovil, že tato ustanovení jsou jedinými ustanoveními základních nařízení, která upravují otázku uložení antidumpingových a antisubvenčních cel v průběhu času, která by byla splatná v případě neexistence závazku, který byl mezitím porušen nebo odvolán, a že situace v projednávané věci neodpovídá žádnému z případů, které jsou v tomto ohledu výslovně stanoveny v základních nařízeních. Za těchto okolností bylo třeba posoudit, zda pro přijetí článku 2 napadeného nařízení neexistuje jiný právní základ³⁵.

³⁵ – Viz body 119 a 130 napadeného rozsudku.

73. Tribunál dále stanovil, že ze systematiky a účelu základních nařízení vyplývá, že normotvůrce měl jednak v úmyslu přijmout právní předpisy, pokud jde o postupy, které lze použít pro vyvození důsledků z odvolání přijetí závazku Komisí, a jednak tento úmysl normotvůrce byl realizován prostřednictvím výše uvedených (dvou dvojic) ustanovení uvedených v bodě 71 výše. Tribunál tedy vyloučil, že by pravomoc unijních orgánů požadovat v rámci prováděcí pravomoci základních nařízení, aby dotčené společnosti zaplatily veškerá cla splatná na základě transakcí krytých závazkovými fakturami, jež mezitím byly prohlášeny za neplatné, mohla být založena na jiných ustanoveních základních nařízení³⁶.

74. Zejména v bodě 138 napadeného rozsudku Tribunál vyloučil, že by taková pravomoc mohla být vyvozena ze znění čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení, podle kterých se cla automaticky uplatňují po odvolání přijetí závazků. Podle Tribunálu je takové automatické použití stanoveno pouze v mezích výslovně stanovených ustanoveními základních nařízení uvedenými v bodě 71 výše. V bodech 139 až 151 napadeného rozsudku pak Tribunál odmítl další argumenty předložené orgány.

b) Argumenty účastnic řízení

75. Orgány napadají výklad příslušných ustanovení základních nařízení provedený Tribunálem a jeho závěr, podle něhož v těchto nařízeních neexistuje právní základ pro výběr cla z dovozů uskutečněných v rozporu se závazkem před jeho formálním odvoláním. Tribunál zejména údajně zcela pominul změny v systému závazků, které vyplývají ze změn zavedených nařízením č. 461/2004³⁷.

76. Zaprvé³⁸ orgány vytýkají Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v projednávané věci označil uložení cla na uvedené dovozy za uložené se „zpětnou působností“. Tribunál tuto údajnou zpětnou působnost nijak neodůvodnil. Dále takový předpoklad porušuje pojem „zpětná působnost“, jak je vykládán v judikatuře³⁹, a zakládá porušení čl. 10 odst. 1 základního antidumpingového nařízení a čl. 16 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení.

77. Zadruhé Komise, podporovaná Radou⁴⁰, tvrdí, že napadený rozsudek je stížen nesprávným právním posouzením, pokud jde o výklad čl. 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení. Taková ustanovení základního nařízení, jako jsou ustanovení, která vyplývají ze změn antidumpingové právní úpravy na základě č. 461/2004, poskytují dostatečný právní základ pro výběr dovozních cel, u nichž bylo zjištěno porušení závazku.

³⁶ – Viz body 132 až 137 napadeného rozsudku.

³⁷ – Nařízení (ES) č. 461/2004 Rady ze dne 8. března 2004, kterým se mění nařízení (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, a nařízení (ES) č. 2026/97 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2004, L 77, s. 12; Zvl. vyd. 11/10, s. 150).

³⁸ – Viz druhý důvod kasačního opravného prostředku Komise a první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku Rady, které směřují proti bodům 119, 129 až 132, 138, 140 až 147 a 151 napadeného rozsudku.

³⁹ – Orgány odkazují na rozsudky ze dne 15. března 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, bod 78) a rozsudek ze dne 19. června 2019, C & J Clark International (C-612/16, nezveřejněný, EU:C:2019:508, bod 52 až 58).

⁴⁰ – Viz třetí důvod kasačního opravného prostředku ve věci C-439/20 směřující proti bodům 119, 130 až 138, 140 až 147 a 151 napadeného rozsudku.

78. Společnost Jiangsu tyto důvody kasačního opravného prostředku zpochybňuje. Zprvė napadené nařzení ukládalo povinnosti se zpětnou působností nad rámec toho, co je povoleno podle základních nařzení. Tribunál tedy správně dospěl k závěru, že tato nařzení nepředstavují dostatečný právní základ pro přijetí ustanovení napadeného nařzení.

79. Zadruhé v případě porušení podmínek závazku z čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařzení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařzení vyplývá, že cla, která nebyla uplatněna v důsledku přijetí závazku, se automaticky uplatní na dovozy uskutečněné ode dne, kdy byl závazek odvolán, a nikoli na dřívější dovozy. Podle společnosti Jiangsu, jak stanovil Tribunál, nelze v systému vytvořeném základními nařzeními ukládat povinnosti za porušení závazků se zpětnou působností mimo procesní meze stanovené ustanoveními uvedenými v bodě 71 výše. Unijní právo Komisi v žádném případě neopravňuje k tomu, aby prohlásila neplatnost faktur a nařídila celním orgánům zpětně vybrat cla z předchozích dovozů propuštěných do volného oběhu, pokud nebyla provedena evidence a nebyla uložena prozatímní cla. Podle společnosti Jiangsu bylo jediným účelem změn provedených v roce 2004 jednak umožnit odvolání závazku a uplatnění cla prostřednictvím jediného právního aktu, čímž bylo ukončeno zatěžující dvojí řízení, které dříve zahrnovalo jak Komisi, tak Radu, a jednak stanovit závazné lhůty pro ukončení šetření údajných porušení závazků.

c) Právní analýza

80. Úvodem je třeba připomenout, že v systému závazků zavedeném článkem 8 základního antidumpingového nařzení a článkem 13 základního antisubvenčního nařzení z odstavce 1 těchto článků vyplývá, že pokud byla předběžně zjištěna existence dumpingu nebo subvence a újma, může Komise přijmout nabídku závazku od vývozce, pokud je přesvědčena, že tímto je újma odstraněna⁴¹.

81. Účinky přijetí závazku jsou výslovně upraveny v odstavci 2 těchto ustanovení. Tyto odstavce stanoví, že v takovém případě a po dobu platnosti závazků se prozatímní cla uložená Komisí nebo případně konečná cla *neuplatní* na příslušný dovoz dotčeného výrobku vyrobeného společnostmi, které jsou uvedeny v rozhodnutí Komise o přijetí uvedených závazků⁴².

82. Odstavec 9 výše uvedených článků základních nařzení upravuje situace, kdy je závazek porušen nebo odvolán jednou ze stran závazku nebo kdy je přijetí závazku odvoláno Komisí. Tato ustanovení stanoví, že v takových případech Komise přijetí závazku odvolá a *uplatní se (automaticky)*⁴³ prozatímní (antidumpingová nebo vyrovnávací) cla, nebo *konečné clo uložené* Komisí, jako je tomu v projednávané věci.

83. Tato ustanovení základního nařzení v současné podobě vyplývají z reformy provedené výše uvedeným nařzením č. 461/2004.

84. V projednávané věci se ústřední otázka týká přesného rozsahu účinků odvolání přijetí závazku ze strany Komise, zejména v případě porušení závazku ze strany podniku, který jej přijal. Tato otázka vyžaduje vyjasnění oblasti působnosti ustanovení obsažených v čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařzení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařzení, podle nichž se v takovém případě automaticky „uplatní“ konečné (antidumpingové a vyrovnávací) clo uložené

⁴¹ – Závazek je tedy v zásadě přijat před uložením konečného antidumpingového nebo vyrovnávacího cla.

⁴² – Kurzivou zvýraznil autor tohoto stanoviska.

⁴³ – Ve skutečnosti pouze čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařzení používá příslovce „automaticky“.

Komisí. Účelem vyjasnění působnosti těchto ustanovení je určit, zda se po takovém odvolání již uložená konečná cla uplatní *ab initio* na dovozy výrobce odpovídající porušenému závazku uskutečněné v době uložení konečného cla (argument orgánů), anebo pouze na dovozy uskutečněné po formálním odvolání závazku (argument společnosti Jiangsu, přijatý Tribunálem).

85. Tato otázka má zásadní dopad na sporné ustanovení napadeného nařízení, tedy na článek 2, protože v případě, že by se, jak tvrdila společnost Jiangsu, konečné antidumpingové a vyrovnávací clo použilo pouze do budoucna, tedy pouze na dovozy uskutečněné od okamžiku, kdy Komise odvolala přijetí závazku, Komise by nemohla prohlásit závazkové faktury týkající se dovozů před odvoláním za neplatné a nemohla by vzhledem k neexistenci právního základu nařídit výběr antidumpingových a vyrovnávacích cel uložených nařízením č. 1238/2013 a č. 1239/2013.

86. V této souvislosti je tedy třeba konkrétně vyložit ustanovení obsažená v čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 9 základního antisubvenčního nařízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba pro výklad ustanovení unijního práva vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jíž je součástí⁴⁴. Informace relevantní pro výklad ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout historie jeho vzniku⁴⁵.

87. Z doslovného hlediska neposkytuje výklad dotčených ustanovení rozhodující odpověď na hlavní otázku uvedenou v bodě 84 výše, tedy zda se po odvolání přijetí závazku použijí konečná cla *ab initio* nebo pouze na dovozy následující po odvolání. Tato ustanovení totiž pouze uvádějí, že se cla uplatňují (automaticky), bez dalších specifikací.

88. Z doslovného hlediska se však kombinace ustanovení čl. 9 odst. 4 (který stanoví, že Komise uloží konečné clo), čl. 8 odst. 1 druhého pododstavce (který stanoví, že po dobu platnosti závazku se konečné clo *neuplatní* na příslušný dovoz), jakož i čl. 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení (který stanoví, že v případě odvolání přijetí závazku se clo *uplatní automaticky*) zdá být plně slučitelná s výkladem, podle něhož se uplatňování původně *uloženého* konečného cla pozastaví z důvodu přijetí závazku (*se neuplatní*). V případě odvolání přijetí z důvodu porušení tohoto závazku by takové pozastavení již nebylo odůvodněné pro dovozy v souvislosti s porušením, na které se tedy *automaticky uplatní* již uložené clo, jehož uplatňování bylo pozastaveno. Stejná úvaha platí i pro odpovídající ustanovení základního antisubvenčního nařízení.

89. Je tedy vhodné se stručně zabývat historií vzniku těchto ustanovení, o které strany obsáhle diskutovaly. Jak bylo uvedeno výše, relevantní verze ustanovení obsažených v čl. 8 odst. 1 a 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1 a 9 základního antisubvenčního nařízení vyplývají z reformy provedené nařízením č. 461/2004.

⁴⁴ – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 2. prosince 2021, Komise a GMB Glasmanufaktur Brandenburg v. Xinyi PV Products (Anhui) Holdings (C-884/19 P a C-888/19 P, EU:C:2021:973, bod 70 a citovaná judikatura).

⁴⁵ – Viz nedávný rozsudek ze dne 2. června 2022, SR (Náklady na překlad v občanskoprávním řízení) (C-196/21, EU:C:2022:427, bod 33 a citovaná judikatura).

90. V této souvislosti je relevantní bod 18 odůvodnění nařízení č. 461/2004, který obsahuje příslušné výkladové prvky ve vztahu k ustanovením zavedeným tímto nařízením a následně potvrzeným v pozdějších verzích základních nařízení⁴⁶.

91. Z tohoto bodu odůvodnění vyplývá, že cílem reformy bylo zjednodušit složitý postup, který v případě odvolání přijetí závazku zahrnoval přijetí dvou právních aktů, jednoho Komisí (odvolání) a druhého Radou (uložení cla).

92. Pozorné čtení tohoto bodu odůvodnění však ukazuje, že reforma skutečně vedla k podstatné změně. Zatímco v předchozím systému po odvolání přijetí závazku bylo clo Radou „uloženo znovu“, v systému po reformě již povinnost existuje a pouze její uplatnění je stanoveno novým jediným aktem Komise. Z toho vyplývá, že zatímco v systému před reformou bylo zřejmé, že clo, které muselo být uloženo, a tedy neexistovalo v okamžiku odvolání přijetí závazku, nelze objektivně uplatnit na dovozy uskutečněné před tímto odvoláním (neboť ještě nebylo zavedeno), v systému po reformě tomu tak již není. V systému po reformě již clo existuje a po odvolání přijetí závazku je pouze jeho uplatnění stanoveno tímto jediným aktem.

93. Z toho vyplývá, že historie vzniku dotčených ustanovení se nejen zdá být slučitelná s výkladem těchto ustanovení uvedeným v bodě 88 výše, ale dokonce patrně hovoří ve prospěch takového výkladu.

94. Pokud jde o analýzu kontextu, do kterého jsou dotčená ustanovení zasazena, ta hrála zásadní roli v analýze provedené Tribunálem. Tribunál v napadeném rozsudku založil svůj závěr o neexistenci právního základu v základních nařízeních pro přijetí článku 2 napadeného nařízení v podstatě na zjištění, že otázka vznesená v projednávané věci – tedy podle něj „uložení antidumpingových a antisubvenčních cel, která by byla splatná v případě neexistence závazku, který byl mezitím porušen nebo odvolán“ – se řídí výhradně ustanoveními základních nařízení uvedenými v bodě 71 výše, tedy čl. 8 odst. 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení⁴⁷. Na tomto základě pak Tribunál v bodě 138 napadeného rozsudku odmítl výklad dotčených ustanovení uvedený v bodě 88 výše.

95. Argumentace, kterou Tribunál v tomto ohledu rozvinul, mě však nepřesvědčuje.

96. V tomto ohledu nejprve uvádím, že závěr, k němuž dospěl Tribunál, nemá podle mého názoru oporu v bodech odůvodnění základních nařízení uvedených v bodech 133 až 136 napadeného rozsudku. Zaprvé, jak Komise správně uvedla, tyto body odůvodnění se nemohou týkat změn zavedených reformou provedenou nařízením č. 461/2004, neboť byly obsaženy v základních nařízeních již před touto reformou. Některé z nich naopak odkazují na ustanovení uvedená v bodě 94 výše a poskytují klíč k jejich výkladu.

⁴⁶ – Tento bod odůvodnění uvádí, že „[č]lánek 8 odst. 9 základního antidumpingového nařízení [které bylo v platnosti dříve] mj. stanoví, že jestliže některá strana odvolá závazky, uloží se konečné vyrovnávací clo podle článku 9 na základě skutečností zjištěných v rámci šetření, které vedlo k přijetí závazku. Toto ustanovení vedlo k časově náročnému zdvojenému řízení, neboť Komise musí svým rozhodnutím odvolat přijetí závazku a Rada musí znovu nařízením clo zavést. S ohledem na skutečnost, že toto ustanovení nenechává Radě žádný prostor pro zvážení, pokud jde o zavedení cla následně po porušení nebo odvolání závazků nebo ohledně jeho výše, má se za to, že je vhodné změnit ustanovení čl. 8 odst. 1, 5 a 9, aby bylo jasné, že je odpovědná Komise a že pro odvolání závazku a nové zavedení cla je nutný pouze jediný právní akt.“ Odmítnutí relevance tohoto bodu odůvodnění Tribunálem v bodě 144 napadeného rozsudku tedy považuji za nesprávné.

⁴⁷ – Viz body 130, 137 a 141 napadeného rozsudku.

97. Pokud jde o čl. 8 odst. 10 základního antidumpingového nařízení a odpovídající čl. 13 odst. 10 základního antisubvenčního nařízení, jak je uvedeno v bodech 14 a 12 odůvodnění základních nařízení, tyto články se výslovně uplatní ve dvou případech: v případě „podezření z porušení přijatých závazků“ nebo „pokud je nutné provést další šetření pro doplnění skutkového stavu“. Tato ustanovení umožňují v takových případech uložit prozatímní cla. Na rozdíl od závěrů Tribunálu neupravují zpětné uplatnění antidumpingových a antisubvenčních cel, která by byla splatná, pokud by v mezidobí nedošlo k porušení a odvolání závazku⁴⁸. Jedná se pouze o ustanovení, která ve dvou výše uvedených situacích umožňují uložení předběžných opatření, dalo by se říci, na „preventivním“ základě. Důkazem toho, že tato ustanovení neupravují zpětné uplatňování cel, jsou články nařízení věnované zpětné působnosti, tedy článek 10 základního antidumpingového nařízení a článek 16 základního antisubvenčního nařízení. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co stanovil Tribunál, tato ustanovení nemohou uskutečnit „úmysl zákonodárce přijmout právní předpisy, pokud jde o postupy, které lze použít pro vyvození důsledků z odvolání přijetí závazku“⁴⁹.

98. Naproti tomu ustanovení čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a odpovídající čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení výslovně upravují zpětné uplatnění cel v případě porušení nebo odvolání závazku. Tato ustanovení umožňují výjimečně a z důvodu porušení nebo odvolání závazku zpětné uplatnění konečných cel na dovozy uskutečněné před uložením prozatímních cel, a to s limitem 90 dnů a za předpokladu, že tyto dovozy byly evidovány. Tato ustanovení tedy umožňují, aby se výjimečně z důvodu porušení nebo odvolání závazku uplatnila konečná cla nejen před jejich uložením, ale i mnohem dříve, dokonce 90 dní před uplatněním *prozatímních cel*. Z toho vyplývá, že tato ustanovení nejen že nebrání výkladu čl. 8 odst. 1 a 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1 a 9 základního antisubvenčního nařízení uvedenému v bodě 88 výše, ale dokonce se zdá, že svědčí ve prospěch takového výkladu. Umožňují totiž v případě porušení nebo odvolání závazku zpětné uplatnění konečných cel k okamžiku, který značně předchází okamžiku jejich uložení. Ze systematického hlediska vyplývá, že *a fortiori* by výše uvedené odstavce 1 a 9 měly být vykládány v tom smyslu, že v případě porušení závazku se konečná cla považují za použitelná od okamžiku jejich uložení.

99. Z výše uvedeného vyplývá, že výklad čl. 8 odst. 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení obsažený v bodech 130, 137, 138, 141 a 144 napadeného rozsudku je stížen nesprávným právním posouzením.

100. S ohledem na to je argumentem, který mě rozhodně přiklání k výkladu čl. 8 odst. 1 a 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1 a 9 základního antisubvenčního nařízení ve smyslu argumentu uvedeného v bodě 88 výše, argument teleologický.

101. Domnívám se, že výklad těchto ustanovení navržený společností Jiangsu a potvrzený Tribunálem vede ke ztrátě užitečného účinku systému závazků stanoveného v základních nařízeních, což podstatně snižuje hospodářské důsledky pro podniky v případě jejich porušení. V takovém případě by tyto podniky nesly důsledky pouze do budoucna, nikoli ve vztahu k minulosti. Takový výklad podstatně snižuje odrazující účinek, který by měly mít negativní důsledky porušení závazku na podniky nabízející závazek, a tím výrazně snižuje jejich motivaci k dodržování závazku. Jaký může mít podnik zájem na splnění závazku, jestliže ví, že pokud jej v každém případě poruší, neponese ve vztahu k minulosti žádné následky?

⁴⁸ – Viz bod 130 napadeného rozsudku.

⁴⁹ – Viz bod 137 napadeného rozsudku.

102. Nesouhlasím tedy s tvrzením Tribunálu uvedeným v bodě 151 napadeného rozsudku, které přejímá argument společnosti Jiangsu⁵⁰, podle něhož je odvolání závazku samo o sobě dostatečně významnou sankcí za porušení závazku. Naopak souhlasím s Komisí, když tvrdí, že v projednávané věci si byli vyvážející výrobce a dovozce plně vědomi porušení, a proto není důvod je chránit před uložením cel.

103. Judikatura navíc již jasně ukázala, že základním cílem ustanovení základních nařízení týkajících se závazků je jednak zaručit odstranění poškozujících účinků dumpingu pro unijní výrobní odvětví, a jednak tento cíl spočívá především na povinnosti spolupráce vývozce, jakož i na kontrole správného plnění závazku přijatého tímto vývozcem, v rámci vztahu důvěry, na němž spočívá přijetí takového závazku Komisí⁵¹.

104. Výklad ustanovení základních nařízení, který podstatným snížením důsledků v případě porušení přijatého závazku podstatně snižuje motivaci k plnění přijatého závazku a ke spolupráci v rámci vztahu důvěry s Komisí, je tedy podle mého názoru neslučitelný s výše uvedenou judikaturou.

105. Z výše uvedeného vyplývá, že ustanovení čl. 8 odst. 1 druhého pododstavce a odst. 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1 druhého pododstavce a odst. 9 základního antisubvenčního nařízení by měla být vykládána v tom smyslu, že konečná antidumpingová nebo vyrovnávací cla uložená podle čl. 9 odst. 4 základního antidumpingového nařízení nebo podle čl. 15 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení se pozastavují ve vztahu k dovozům, na který se vztahuje závazek, z důvodu přijetí závazku Komisí. V případě odvolání přijetí ze strany Komise z důvodu porušení závazku takové pozastavení již není odůvodněné pro dovozy v souvislosti s porušením, na které se tedy automaticky uplatní již uložené clo, jehož uplatňování bylo pozastaveno. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolání přijetí závazku po jeho porušení má za následek, že původně uložená konečná cla se automaticky použijí na dovozy odpovídající porušenému závazku, takže konečná antidumpingová a vyrovnávací cla se automaticky stávají splatnými *ab initio* ve vztahu k těmto dovozům.

106. Tento výklad není podle mého názoru zpochybněn argumentem společnosti Jiangsu, že pokud by byl přijat, výběr konečného cla *ab initio* po odvolání závazku by byl možný nejen v případech porušení závazku podnikem, ale také v případech, kdy se Komise v rámci široké diskreční pravomoci, kterou jí přiznává judikatura, rozhodne odvolat závazek z jiných důvodů, například pokud již není proveditelný, nebo dokonce pokud si odvolání závazku přeje vyvážející výrobce.

107. V tomto ohledu podotýkám, že ačkoli, jak vyplývá z judikatury⁵², má Komise posuzovací pravomoc rozhodnout, zda má být přijetí závazku odvoláno, z téže judikatury vyplývá, že tato posuzovací pravomoc musí být vykonávána v souladu se zásadou proporcionality. To znamená, že (negativní) důsledky výkonu této pravomoci musí být přiměřené zájmu, pro který je tato pravomoc vykonávána. V projednávané věci, jak vyplývá z úvah uvedených v bodech 101 a 104 výše, je přiměřené vybrat konečné clo *ab initio* z dovozů odpovídajících porušenému závazku z důvodu porušení závazku podnikem, který jej nabídl.

⁵⁰ – Viz bod 151 napadeného rozsudku, který odkazuje na bod 125 uvedeného rozsudku.

⁵¹ – S odkazem na článek 8 základního antidumpingového nařízení viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, Usha Martin v. Rada a Komise (C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 36 ve spojení s bodem 24).

⁵² – Viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, Usha Martin v. Rada a Komise (C-552/10 P, EU:C:2012:736, bod 32).

108. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, s ohledem na výklad navržený v bodě 105 výše, že v projednávané věci po odvolání přijetí závazku nabídnutého společností Jiangsu z důvodu jeho porušení nedošlo ke zpětnému uplatnění konečného antidumpingového a vyrovnávacího cla. Z toho vyplývá, že body 129 až 132, 138 a 141 napadeného rozsudku jsou stíženy nesprávným právním posouzením a že druhému důvodu kasačního opravného prostředku Komise a první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku Rady musí být vyhověno.

109. Zadruhé napadený rozsudek je stížen nesprávným právním posouzením, pokud jde o výklad čl. 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, a tudíž musí být vyhověno i třetímu důvodu kasačního opravného prostředku uplatněnému Komisí.

2. K důvodům kasačního opravného prostředku týkajícím se námitky protiprávnosti

110. Čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku vzneseným Komisí a druhou částí druhého důvodu kasačního opravného prostředku vzneseného Radou napadají orgány body 153 až 158 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál vyhověl námitce protiprávnosti vznesené společností Jiangsu proti čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1239/2013 a prohlásil tato ustanovení za nepoužitelná na projednávanou věc. Konkrétně v bodě 157 tohoto rozsudku Tribunál založil vyhovění námitce na dvou argumentech odkazujících na odůvodnění uvedené v bodech 128 až 140 tohoto rozsudku.

111. V prvním argumentu Tribunál uvedl, že ustanovení, která jsou předmětem námitky protiprávnosti, nespádají do případů, na které se vztahují ustanovení uvedená v bodě 94 výše, jež upravují výhradně uložení antidumpingových a antisubvenčních cel, která by byla splatná, pokud by v mezidobí nedošlo k porušení nebo odvolání závazku. V tomto ohledu však z bodů 95 až 99 výše vyplývá, že tato analýza Tribunálu je podle mého názoru stížena nesprávným právním posouzením. Z toho vyplývá, že tato analýza nemůže být základem námitky protiprávnosti. Ze stejných důvodů je třeba odmítnout i druhý argument, který byl rozvinut ve stejném bodě napadeného rozsudku a opírá se o obecnou strukturu základních nařízení. Tento argument se rovněž opírá o dříve uskutečněnou analýzu Tribunálu, která byla stížena nesprávným právním posouzením.

112. Naopak se domnívám, jak tvrdí Komise, že oprávnění přijmout ustanovení, kterých se týká námitka protiprávnosti, spadá do působnosti pravomoci stanovit v nařízení, kterým se ukládá antidumpingové nebo vyrovnávací clo, „ostatní podmínky“ týkající se výběru těchto cel, jak je stanoveno v čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení a čl. 24 odst. 1 základního antisubvenčního nařízení, jak jsou vykládána judikaturou⁵³.

113. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že musí být vyhověno čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku uplatněného Komisí a druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku uplatněného Radou, a že napadený rozsudek tedy musí být zrušen v plném rozsahu.

⁵³ – Pokud jde o čl. 14 odst. 1 základního antidumpingového nařízení, viz rozsudek ze dne 15. března 2018, Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187, body 57 až 60).

VI. K žalobě v prvním stupni

114. Podle článku 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

115. Mám za to, že v projednávané věci tomu tak je. Ze všech uvedených úvah, a zejména z výkladu čl. 8 odst. 1 a 9 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1 a 9 základního antisubvenčního nařízení totiž vyplývá, že na rozdíl od zjištění Tribunálu v bodě 105 výše jediný žalobní důvod vznesený společností Jiangsu v prvním stupni týkající se porušení čl. 8 odst. 1, 9 a 10 a čl. 10 odst. 5 základního antidumpingového nařízení a čl. 13 odst. 1, 9 a 10 a čl. 16 odst. 5 základního antisubvenčního nařízení, založený na námitce protiprávnosti vznesené proti čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1238/2013 a čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1239/2013, musí být zamítnut.

VII. K nákladům řízení

116. Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Za těchto okolností, jelikož Komise a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení, navrhuji, aby Soudní dvůr uložil společnosti Jiangsu, která neměla ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí a Radou jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

VIII. Závěry

117. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

- rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 8. července 2020, Jiangsu Seraphim Solar System v. Komise (T-110/17, EU:T:2020:315), se zrušuje;
- žaloba podaná společností Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd k Tribunálu ve věci T-110/17 se zamítá;
- společnosti Jiangsu Seraphim Solar System Co Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Komisí a Radou Evropské unie v řízení v prvním stupni a v řízení o kasačním opravném prostředku.